İkinci Şanslar Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

İkinci Şanslar Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Köyün ortasında, alçak bir taş duvarın arkasında, unutulmuş bir bahçe vardı. Yabani otlar çatlamış yollardan fışkırıyor, kırık çitler yorgun yaşlı adamlar gibi eğilip duruyordu. Mira sık sık durup kapıdan içeri bakardı. Küçük ve sıskaydı; siyah kıvırcık saçları iki kısa topuz yapılmıştı ve sol kaşında küçük bir yara izi vardı. 'Biri burayı onarmalı,' diye fısıldadı.

Mira nereye gitse bahçe aletleriyle dolu bez bir çanta taşırdı. Sarı tişörtü ve mavi tulum şortu her zaman toprakla lekelenirdi. Bir şeylerin büyümesini izlemeyi çok severdi. 'Bahçe bir söz gibidir,' demişti annesi bir keresinde. 'Sen onunla ilgilenirsin, o da seninle ilgilenir.' Mira bu sözleri hiç unutmadı.

Güneşli bir sabah Mira ve arkadaşları Büyükanne Iris'in çiçek tarhının yanında kovalamaca oynuyorlardı. Büyükanne Iris nazik ve bilgeydi; gümüş grisi saçları düzgün bir topuz yapılmıştı ve yuvarlak gözlükler takardı. Çiçekleri köyün en parlak çiçekleriydi. Mira bir çalının üzerinden atladı ve tam lalelerin ortasına düştü. Yapraklar her yere uçuştu. 'Olamaz!' diye soluk soluğa kaldı Mira.

Önce Toby koştu. Uzun boylu ve sıskaydı; kum sarısı saçları vardı ve burnunun üzerinde çiller vardı. Turuncu şapkası her zaman ters takılıydı. 'Ona söylemeliyiz,' dedi. Mira'nın elleri titriyordu. 'Çok üzülecek.' Sam sessizce arkalarında duruyordu, dalgalı kahverengi saçları gözlerine düşüyordu. 'Belki onarabiliriz,' diye mırıldandı.

Büyükanne Iris'in kapısını çaldılar. Mira'nın sesi titriyordu. 'Özür dileriz. Çiçeklerinizi mahvettik.' Büyükanne Iris ezilmiş lalelere baktı ve iç çekti. Sonra onların endişeli yüzlerine baktı. 'Çiçekler yeniden dikilebilir,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ama kırılan güvenin de ilgiye ihtiyacı vardır. İşleri düzeltmek ister misiniz?' Hepsi başlarını salladı.

Büyükanne Iris gülümsedi. 'Köyün merkezinde sevgiye ihtiyacı olan eski bir bahçe var. Onu onarırsanız, bir şeylerle nasıl ilgilenileceğini öğrenirsiniz. Ve belki, sadece belki, affetmeyi anlarsınız.' Mira'ya bir mala uzattı. 'Oradan başlayın. Elimden geldiğince yardım ederim.' Çocuklar birbirlerine baktılar. Bu büyük bir işti.

Ertesi sabah Mira, Toby ve Sam bahçenin paslı kapısını iterek açtılar. İçeride yabani bitkiler birbirine dolanmıştı ve çitte tahtadan çok delik vardı. Toby kalın bahçe eldivenlerini giydi. 'Bu çitleri onarabilirim,' dedi. 'Aletlerle iyiyimdir.' Sam su şişesini yakındaki bir musluktan doldurdu. 'Ben yabani otları yolarım,' diye sessizce önerdi.

Mira çantasını açtı ve aletlerini yaydı. 'Bir plan yapalım,' dedi. 'Bölüm bölüm çalışırız.' Ön yoldan başladılar; yabani otları yoldular ve kırık tahtaları üst üste yığdılar. Güneş ısındı ve kısa sürede elleri kirlendi. Ama yavaş yavaş yol görünmeye başladı. 'Başarıyoruz!' diye sevindi Toby, yeşil gözleri parlıyordu.

Öğle vakti Patel Bey adında bir komşu uğradı. 'Siz çocuklar ne yapıyorsunuz?' diye sordu. 'Bahçeyi onarıyoruz,' dedi Mira. Patel Bey çenesini kaşıdı. 'Bir zamanlar bu eski bahçe yüzünden kardeşimle tartışmıştım. Belki artık özür dilemenin zamanı gelmiştir.' Bir tırmık aldı ve onlara katıldı. Çocuklar gülümsedi.

Ertesi gün daha çok köylü geldi. Bir kadın taze limonata getirdi. Bir çocuk Toby'ye çivi çakmasında yardım etti. Sam arka çitin yanında tek başına çalışıyordu, sarı yağmur çizmeleri çamur içindeydi. Mira onun sürekli kapıya doğru baktığını fark etti. 'Ne oldu?' diye sordu. Sam'in yanakları kızardı. 'Arkadaşım Leo'ya verdiğim sözü tuttum. Ona yardım edeceğimi söylemiştim ama etmedim. Şimdi benimle konuşmuyor.'

Mira malasını yere koydu. 'Bu yüzden mi buradasın?' Sam başını salladı. 'İşleri düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.' Mira Büyükanne Iris'i düşündü. 'Belki özür dileyerek başlarsın. Sonra da ciddi olduğunu gösterirsin.' Sam bahçeye baktı. 'Leo'yu buraya yardıma davet edebilirim.' Mira gülümsedi. 'Bu iyi bir başlangıç.'

Ertesi sabah Sam, Leo'yu bahçeye getirdi. Leo kararsız görünüyordu. Sam derin bir nefes aldı. 'Sözümü tutmadığım için özür dilerim. Bu tohumları ekmeme yardım eder misin?' Leo bir an sessiz kaldı. Sonra küçük bir kürek aldı. 'Tamam,' dedi. 'Ama her gün onları sulamalısın.' Sam hevesle başını salladı. 'Anlaştık.'

Büyükanne Iris bir tepsi fideyle geldi. 'Bunlar dikilmeye hazır,' dedi. Çocuklara küçük çukurlar kazmayı ve toprağa nazikçe vurmayı gösterdi. 'Bitkiler sabır ister,' dedi. 'İnsanlar da öyle.' Mira bir sıra ayçiçeği dikti. Toby son çit direğini onardı. Sam ve Leo yan yana çalıştılar, tohumları birbirlerine uzattılar.

Haftalar geçti ve bahçe değişti. Yeşil filizler topraktan fışkırdı. Çit dimdik ve sağlam durdu. Köylüler yeni banklara oturup sohbet etmeye geldiler. Patel Bey kardeşini getirdi ve birlikte güldüler. Büyükanne Iris'in çiçek tarhı yeniden çiçek açtı, eskisinden daha parlak. 'Takım çalışması neler yapabilir, bakın,' dedi.

Bir akşam çocuklar yaşlı meşe ağacının altında toplandılar. 'Hatalar yaptık,' dedi Mira. 'Ama onları düzelttik.' Toby sırıttı. 'Ve yeni arkadaşlar edindik.' Sam, Leo'ya baktı. 'Özür dilemenin zor ama buna değer olduğunu öğrendim.' Büyükanne Iris başını salladı. 'Herkes ikinci bir şansı hak eder. Bu bahçe bunun için var.'

Bahçe yeni başlangıçların simgesi oldu. İnsanlar çiçek dikmeye ve arkadaşlıklarını onarmaya geldiler. Mira, Toby ve Sam hâlâ her hafta orada çalışıyorlardı. Hataların hikâyenin sonu olmadığını öğrenmişlerdi. Takım çalışması ve affetmeyle güzel bir şey yetiştirebilirsiniz. Ve İkinci Şanslar Bahçesi'nde herkes yeniden başlamaya davetliydi.